

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

50 сот.

Місячна передплата з пересилкою **10 К.**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„В ПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3,
I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

В справі виборів до польської конститутанти.

Управа української соціалдемократичної партії бующої Австро-Угорщини на своїм останнім засіданні повзяла в справі проголошених польським урядом доповнюючих виборів до варшавського сойму, які мають відбутися дня 26. січня, таку ухвалу:

Українці окупованої польськими військами частини східної Галичини, як горожане Української Народньої Республіки не беруть ніякої участі у виборах до польського сойму в Варшаві.

Судьба ранених, полонених і інтернованих.

Державний Секретаріат Зах. Української Народньої Республіки уповажив тов. д-ра Льва Ганкевича, проф. д-ра Степана Томашівського і д-ра Володимира Охримовича іменем воюючої сторони заключити договір, що до засад обоюдної трактування ранених, полонених і інтернованих та що до взаємної виміни таких осіб.

Перша конференція в тих справах відбулася вчора, дня 20. с. м., в якій взяли участь всі три згадані делегати, а з польської сторони Александер гр. Скарбек, тов. Артур Гавскер, д-р Стеслович і д-р Глажевські Адам.

Український і польський Червоний хрест.

Сими днями виїжджають три українські жінки, а саме: Олена Косевичева, Дарія Старосольська і Ц. Волянська до західної Галичини, а три польські жінки: Теодозія гр. Дзедушицька, Марія Опенська і Марія Дулембінка до східної Галичини в цілі відвідин полонених, інтернованих і ранених по шпиталях.

Увільнення д-ра Івана Курівця.

Вчора пополудни повідомив гр. Александер Скарбек членів Української Національної Ради, що д-р Іван Куровець є увільнений і виїде з Баранова, де досі перебував.

Українська ліквідаційна комісія у Відні.

У Відні повстала з рамени уряду Західно-Української Республіки ліквідаційна комісія для ліквідації відносин з бующою Австро-Угорщиною. В склад сей комісії входять між иншими проф. д-р С. Дністрянський, радн. Каганович, Дольницький і инші. Адреса: Wien, VI, Windmühlstr. 16.

В Київі.

В Київі вірцевий лад та спокій. Бережуть його відділи Січових Стрільців та стежі міліції. Командант міста зарядив, щоби всі написи й віскі були в українській мові і то граматично написані.

Депутація з холмської і підляської землі.

До тимчасового парламенту всеї України з Холмщини та Підляся має бути висланих 14 послів.

Ультімат України до Румунії.

Українське правительство вислало правительству Румунії ультімат, в яким рішучо домагається, щоби румунські війська опустили Буковину. Українські війська стануть на

границі. Рівночасно звернулося також українське правительство до Вільсона з жаданням допущення на мирову конференцію двох представників української держави.

Французько-англійська місія в Галичині.

До Кракова приїхала французько-англійська місія. Місія ся має мати за ціль розглянути причину а також терен польсько-української війни в Галичині та дорести до тимчасового здержання ворожих кроків.

Надзвичайним поїздом виїхав англійський полковник Вед (Waade) до Городка Ягайлонського, щоби порозумітися з українськими делегатами. Генерал Barthelemy, провідник місії, приїде з Кракова до Львова а звідси до Варшави.

Мирова конференція.

Париж, 18. с. м. Сьогодні відбулося перше засідання мирової конференції.

Конференцію відкрив президент Пуанкаре. Провідником конференції вибраний Клемансо, генеральним секретарем амбасадор Тассаті.

Перед всесвітнім миром.

Західно-європейський імперіалізм тепер тріюмфує; тріюмфують імперіалісти антанти.

„Мир побіди“ — „мир побідників“ — „Siegfrieden“ хочуть накинути цілій Європі, а передовсім своїм противникам і ворогам побідні германі держав антанти. Фох і Клемансо — нічим ані крихітки не різняться від Людендорфів і Вестарпів; вони так само короткозорі, так само повні безмежних заборчих бажань, як пруські юнкри та німецькі анексіоністи.

Безпощадний був берестейський мир, та зовсім такий самий мир хочуть подиктувати світові опанілі побідою західно-європейські імперіалісти.

Дня 13. січня розпочалися мирові переговори в Парижі. Речники антанти голосили перед цілим світом, що се буде мир правди й волі, що явно буде рішатись про долю і будучність народів цілого світа, що найменший, найдрібніший народ не буде покривджений, бо се — як раз в обороні „малих народів“ виступили держави антанти проти центральних держав, проти Німеччини. Не має бути тайної дипломатії, бо се з вини тих тайних дипломатичних союзів, переговорів і укладів прийшло до всесвітнього проливу крови і ніякий народ, хочби найменший, не може бути позбавлений права рішати свободно і самостійно про свою долю й будучину.

З тими думками виступали керманічі держав Англії, Франції та Італії; виступали доволі обережно, з цілим дипломатичним фарисейством. Адже всі вони були в тіснім союзі з царатом. Царат був їх наймогутнішим союзником; на його сили вони покладали найбільші надії. Треба було великої, бездумної облуди, щоби з царатом як союзником на чолі вести „визвольну“ війну.

Та коли царат розвалився і Америка пристала до західно-європейської коаліції, речники антанти сміливіше, з більше чистою совістю виступили проти германського імперіалізму, а своїм речником в місто царя всеї Росії — вибрали Вільсона, президента великої американської республіки, представника „Нового Світа“.

В чотирнадцяти точках своєї мирової програми усталив Вільсон свою воєнну акцію.

І коли воєнне щастє перекинулось під напором американської перемоги на сторону антанти, прийшов час на здійснення мирової програми президента американської республіки. Наляжало негайно приступити до впорядкування всесвітніх міжнародних відносин, а зокрема європейських спірних питань на основі вільсонівських мирових точок.

Та тут ми бачимо дивну і незвичайну річ. Зачинається широка дискусія. Зачинаються просторі пояснення до мирових вільсонівських точок. Зачинаються на ново давні тайні диплома-

тичні переговори і коншахти. В таборі побідного американсько-англійсько-французького імперіалізму починають виринати суперечности і противенства. Мирові переговори відкладаються та проволікаються в безконечність, хоч — здавалося — як тільки впаде пруський мілітаризм, шлях до всесвітнього мира буде відразу відкритий...

І тепер ми бачимо, як серед тріюмфуючих переможців виразно зарисовуються противенства і суперечности щодо всяких міжнародних питань першорядної ваги.

„Свобода моря!“ Чудове гасло. „Ніхто не сміє бути всемогучим паном на всесвітніх морських шляхах!“ Се точка Вільсона. Та англійський імперіалізм не думає зрікатись своєї перемоги на морі; одинокий його суперник, німецький імперіалізм, що недавно ще своїми підводними суднами хотів з основ виважити його верховодство на морі, лежить повалений, розбитий. Німецькі колонії в англійських руках. В руках Англії краї, що ведуть до Індії. А цілий сей простір англійської імперії звязаний морськими шляхами. Ті шляхи хоче мати Англія в своїх руках. І деж тут говорити про „свободу моря“?

„Самоозначення народів!“ Прегарний клич, хоч і не новий, бо вже давно перед Вільсоном проголосив його соціалістичний Інтернаціонал. І ось в імя сього гасла бажєє зєдинитись ціла Німеччина в одну республіку. До німецької імперії, що позбулась Гогенцолернів, перемінилась в республіку, бажать прилучитись австрійські Німці. Річ ясна, домагання оправдане, справедливе! Та Франція імперіалістична лякається могутю німецької республіки. Французькі імперіалісти бажалиб на віки знівечити Німеччину, розбити її так, як Німеччина була колись розбита перед зєдиненням в німецьку імперію.

„Союз народів“. Вільний всесвітний союз вольних, самостійних національних держав. Прегарне гасло! Та проти нього звертаються явно і отверто Клемансо, звертаються французькі і англійські імперіалісти, що хочуть свого окремого союзу, що бажать створити союз пануючих націй, який диктувавби права цілій Європі.

І цілий ряд інших питань, про які ще нераз будемо писати, стає тепер на днєвнім порядку всесвітньої міжнародної політики.

І скрізь ми бачимо, як проти Вільсона стає могутча організація західно-європейського імперіалізму і як в обороні приписів вільсонівської політики стає скрізь передовсім соціалістичний пролетаріат західної Європи.

Найкращі теоретичні програмові гасла сучасної демократії не вийдуть поза межі прегарних мрій, коли за ними не стане наймогутніший речник демократії, соціалістичний пролетаріат.

М. Ганкевич.

Дві жертви.

Морд і морд і ще раз морд протягом чотирох і пів року так атомили людське чуття, що смерть вже перестала дивувати людей.

А всеж таки морд, dokonаний вечером 15. січня 1919 р. в Берліні на Карлови Лібкнехтови і Розі Люксембург потрясає навіть найбільше отупілі нерви.

Карло Лібкнехт, мушина 50 літ життя, чоловік незвичайної глибоки переконань, чоловік, що за свої переконання віддав без надумування своє становище, своє щастє буденного життя, що кожної хвилини наражав своє життя не за своє щастє а за щастє других, той чоловік впав жертвою мести товпи. Любов до народу, любов до гноблених була в нього пристрасною, що мов огнем пекла його мозок і перла все до нових чинів. Ніякі переслідування не спиняли його і хоч дуже терпів, то те не ослаблювало його фанатизму переконань а ще більше загострювало його енергію.

Те саме треба сказати про Розу Люксембург. Жінка з палаючою пристрасною боротьбою за ідею, не оглядаючись навіть на відвчальність за те, що робить, задивлена в одну точку мети, з фанатичною вірою правоти мети, віддає ціле своє життя за ідею.

Обоє приклонники диктатури пролетаріату. І хоч соціалдемократія нинішнього часу є ворогом терористичної диктатури меншости, і хоч обоє вони творці спартаківства завдали глибоку рану німецькому робітництву, то по мимо того німецька соціалдемократія не відкаже їм обом того, що обоє вони боролися за свої переконання, терпіли за них і вмерли за них. Бо вони обоє, хоч впади під ударами мести товпи, то справді вони впади жертвою ненаситного капіталізму.

Німецька соціалдемократія захопила правління в свої руки. Німецька соціалдемократія під проводом Шайдемана та Еберта взялася до перебудови ладу з холодним розсудком, з цілою шкуркою політичної тактики та з повним розумінням історичних умовин часу. Для Лібкнехта така перебудова видавалася за повільною а тим зрадою пролетарських інтересів. Він хотів зробити свій нарід щасливим одним махом. Він безпощадно хотів почислитися з буржуазією. І з малою силою своїх горячих сторонників, як званих спартаківців, він хотів скинути соціалістичне політикуюче правління та дорогою диктатури в найкоротшій часі завести комуни.

Більшість робочого народу стояла по стороні соціалдемократів. І та більшість так само, як ненавидить буржуазію, так само ненавиділа спартаківців. Ненавиділа спартаківців не як ворогів ладу, не як ворогів інтересів пролетаря а як фанатиків, що в своїм розгоряченню могли пошкодити новій демократичній будівлі.

І коли Лібкнехт вважав жертвою мести товпи, то впади лише тому, що пролетар помстився на кожному, хто спинається буде його природний хід. Пролетар чує, що необчислений рух спартаківців ослабить силу пролетаря супроти буржуазії, пролетар знає, що буржуазія чигає лише на момент, коли би знов вхопити за чуб пролетарське правління, і через се пролетар помстився навіть на своєму власному любимцеві.

Пролетар в своїм поході не спинається перед нікою перешкодою. І так як звернувшись вістрі своєї сили навіть проти своїх любимців, так само з непогамованою силою звернеться проти своїх вікових гнобителів. (е. г.)

Карло Лібкнехт і Роза Люксембург.

В 41. числі „Впереді“ ми подали коротку вістку, що Карло Лібкнехт і Роза Люксембург убиті. Сьогодні подаємо сю вістку з деякими подробицями.

Карло Лібкнехт був провідником спартаківців. Се була та частина берлінського робітництва, що хотіла повалити теперішній соціалістичний уряд, а на його місце поставити робітничих диктаторів, які мали би перевести в найкоротшій часі комуністичний лад в Німеччині на зразок ладу Леніна і Троцького в Росії.

Повстал страшна війна між самими робітниками. Війну виграло дотеперішнє правительство. Лібкнехта і Розу Люксембург, як проводирів спартаківського руху, арештовано. Коли Лібкнехта вели до в'язниці, хтось з товпи скалічив його в голову. Відтак Лібкнехт мав утрати. Вояки дали салву із крісів і Лібкнехта прошили смертельно три кулі. Розу Люксембург вбила товпа під час їзди автомобілем.

Обоє вони були визначними борцями за визволення робочого народу. Обоє полишили по собі безсмертні твори свого пера і безсмертні приміри праці та посвяти за визволення робочого народу цілого світу.

Коаліція і Україна.

Про правдиве становище коаліції до України і Польщі ходять як фантастичні вісті, що зорієнтуватися серед них не легка річ.

Польська преса продукує завжди всі вісті, які вписують додекуди становище антанту до української справи. Конференції, які ведуться між політиками коаліції, оповиті тайнами.

Всітаки з тих вістей, які передістаються до нас, можемо зміркувати, що справа представляється для України корисно. На одному з останніх засідань французької палати обговорював міністер закордонних справ Пішон програму акції антанту в Росії. З його ексресе довідуємося, що антант не забуває своїми військами спасати Росію від большевизму. Антант рішеним пошрати противників большевизму матеріально, заохочувати в харч і муніцію — але давати Росію від большевизму мають самі Росіяни, котрі невдоволені з теперішнього режиму. У внутрішній справі Росії через виставлення зброї інтервенції антант мішається не хоче. Пішон виразно заявляє, що дотеперішня акція коаліції в Росії проти большевизму була звернена властиво проти Німців. Експедиції коаліційних військ на Мурмані, в Архангельську і Сибірі мала на меті узвизити частину німецьких військ, які воювали на східній фронті та унеможливити їм пересування зайвих відділів на західній фронт.

Для України заміне се ексресе тим, що в ньому виражається Пішон українського питання. Він виразно говорить: „Отворення Чорного моря позвонить нам дістатися на Україну. Надійшов час, щоби ми заступили і там Німців та допомогли до отворення української армії для синаження большевизму. Така є наша політика, оперта на повний перовозміну з союзниками“. Пішон похвалюється на інструкцію, котру видав прем'єр Клемансо для французьких генералів і наводить його слова: „Хочо-

чемо тільки зборонити большевикам доступу до України, Кавказу і східної Росії“.

З наведених уступів бачимо наглядно, що антант признає права України до самоозначення. Коли застаномоси над тим, то побачимо, що дійсно антант не мав би ціли відбудувати давню царську Росію. Коаліція ходить о прощички, які уділила перед війною Росії. З хвилиночки коли новоповстаючі держави переймуть на себе відповідну частку довіри, антант не має потреби інтервенювати в буйній Росії. А кожна з повстаючих держав радо заплатить свою частину, щоб лиш відіхнути свободним життям. А від большевизму витягне свою частину без проливу крові, вистарчить блокада та обсадження головних портів. Впрочім, чи можна подумати, щоб Англія, котра викликала революцію в Росії та повалила Романових, мала назад реституувати царат? Царське правительство не забуло Англії свої „прислуги“ та могло би дати їй з вигодами Англії. Вкінці мусимо також звернути увагу, що соціалісти антанту сейчас підняли опозицію проти вмішування у внутрішні справи Росії (за що атакували Пішона соціалісти Ланні і Ляфон) ажонірови, які радо бився, коли вітчизна була в небезпеці, навприкирпаса війна і до оружної інтервенції в Росії трудно було його наклонити.

Лист з Праги.

III.

Прага, 16. січня 1919.

Вистріт молоденького фанатика на міністра президента Карла Крамаржа* вініс на хвилину замішання в житті молоді республіки. Два числа „Práva Lidu“, які надано при нім, вистарчили для безкритичної товпи, щоби побігти до редакції „Práva Lidu“ вибити там вікна і т. д.

Всі протантні соціалісти хотіли використати сей божественний невіддільний ажиотаж і підодити широкі верстви проти соціалдемократів.

З обуренням відкинула се обвинувачення чеська соціалдемократія, а на першій засіданні Національної Ради по святах, дня 9 січня, дав тому висказ президент Національної Ради тов. д-р Томашек і іменем цілого чеського народу висказав радість, що загрозив не вдався. Ту задуу приняла ціла Рада бурливими оплесками.

Се засідання Н. Р. було дуже інтересне першим вступом жінки, тов. д-р. Аліси Масарик (доньки президента республіки), якої промову приняла Рада з великим інтересом і симпатією. Тов. д-р Масарикова, яка вже від кількох літ працює в нашій партії, звана чеської суспільности, як неумомна робітниця на полі дітотчої опії. Про се говорила власне тов. Масарикова в своїй промові і жадала, щоби правління республіки в найкоротшому часі урядило дітотчий приют в Празі. Се бажання приняла Рада з видимою прихильністю. Своєю промовою закінчила словами великого чеського поета Шеруді: „Ми, мала республіка, мала зброю, але ми з граніту“.

Другою дуже важною справою була земельна справа. В своїй програмі мови підчеркнув се міністер президент д-р Карло Крамарж і іменем правління заявив, що воно уважає вивдаснення великої посілости за коначну справу і посвятить їй в найкоротшому часі всю увагу.

Ще кілька слів про політичні настрої. Чесько-німецька згода ве іде. 79 громад північної Чехії подали Вільсонові меморіал, в якому протестують проти прилучення їх до чеської республіки. Два німецькі газети в Празі „Prager Tagblatt“ і „Bohemia“ пошпиряють ту агітацію і починають серію острих статей. Чесько-польські відносини не кращі. На Шлезку загострюються відносини з дня на день, зі Сіліза і Оравы на приказ варшавського уряду вже уступили польській військовій, але чеські війська посуваються далі. Тов. чеської преси проти Польців, не можна сказати, щоби був прихильний.

Чесько-українські відносини улягли за те радикальній зміні. „Narodni Listy“, що цілий час не хотіли й чути про Українців, тепер несподівано про них заговорили. Видно, що не помір і д-р Марков. Годі, життя сильніше, ніж всі очеркування і оплюгавлювання д-р Маркова. „Narodni Listy“ не послухали вже й свого старого друга.

На закінчення, подаю вам ще одну радісну вістку. Дня 12 січня ввійшов в життя закон про 8 годинний день праці. Вісім годин праці, вісім годин обраування і вісім годин відпочинку матиме тепер робітник. Сей закон се заслуга міністрів революційного чеського уряду, соціалдемократичних членів Національної Ради та соціально-політичної комісії. На Національній Раді перейшов сей закон одноголосно немаче на доказ, що ніхто з членів Ради не мав нічого проти того, що чеський робітник хоче краще жити і по праці хоче мати свободну хвилину, щоби заспокоїти свій духовий голод. (+)

Що чувати в світі?

Розумний договір Німеччини з коаліцією продовжено. Спершу були труднощі відносно видачі жадавших коаліцією рильських машин. Але вкінці і на те мусіла Німеччина згодитися.

У Відні появилася на вулицях летучі листки большевизмського змісту.

Національна Рада Ірландії ухвалила на своїх зборах відділення Ірландії, яка стає республікою від королівства Англії. Своє відділення опирає на природному праві самоозначення народів.

На горішній Шлезку проголошено загальний страйк копальняних робітників.

Англійські війська заняли Тифліс і зажадали, щоби німецька амбасада в протязі 40 годин опустила місто. Англіяці постановили видати також усіх мешкаючих там Німців.

3 воєнних подій.

Воєнний комунікат

З дня 20. січня 1919.

Пресове бюро подає: Ситуація на усіх фронтах без зміни.

*) Дня 16. І. вийшов окремим поїздом на мирову конференцію в Парижі.

НОВИНКИ.

— Приказ друкування „Впереді“ латинськими

буквами з сьогоднішнім днем знесений. Отсе зако-

мунікував віцепрезиденту Укр. Нап. Ради тов.

д-рови Л. Ганкевичу в гр. Александер Скарбек.

Почавши від завтрашнього числа будемо друку-

вати нашу газету на чотирох сторінках лише

українськими буквами.

— Міжнародна соціалістична конференція.

Остаточний рішених отворення міжнародної соціалістичної конференції означив Гендерсон на 27. с. м. в Берні, куди вийав вже разом із Гуїсменом.

— Українські амбасади у Відні. Амбасада Східної Укр. Республіки нахотиться: Wien, I., Hotel Bristol; Західної: Wien, VI., Windmühlstr. 16.

— Українська соціалістична газета в Станиславові. В Станиславові виходить кожного тижня „Республіканець“, революційно-демократична часопись, орган селянсько-робітничого Союзу. Начальним редактором є Воюдимир Гадзінський, за редакцією відп. видає Дмитро Дем'янюк.

— Смерть ранених на техніці до 16. січня включно. Сеніт Василь, Кузьма Макар, Рурік Андрій, Мидий Тома, Корняк Іван, Огородні Філімон, Налонечий Роман, Тисько Констанція, Шупак Філіп, Старчук Стефан, Шийка Микола, Горнечук Петро, Демба Степан, Ткачівний Василь, Войко Йосиф, Неприютний.

— Жити і вибори у Львові. З нагоди виборів в V і VII округи у Львові пише „Chwila“, орган східно-галицьких соціалістів: „Жиди не воаямуть у Львові участі в виборах до сейку, бо остеронь станули в українсько-польському спорі. Теперішня боротьба не є боротьбою держави з державою, але польської людности східної Галичини. Так як польська молодіж бореться до польської сторони, так бореться українська молодіж Львова до української. Чимби чесна польська опінія могла справді жадати, щоби Жиди і тут були язичком у ваги і тигаром своєї крові намагалися перехилити побіду на один бік?“

— Підслухане на Йордані. Пишуть нам з міста Обрядови Йорданського подосвяти приглядалося двоє польських офіційрів, з них один варшавянин, другий львовянин. Львовянин давав своєму товаришеві різні пояснення. Ому подобалося Йордан, приривував його до православного, хвалив гарний хор, вкінці сказав: „Mówi-li nam w Warszawie o polskim Lwowie, że tu nie ma Ukraińców — a ja tu ich tyle widzę“. — На се львовянин: „Ta przecież wszystkich nie mogliśmy wywieźć; już i tak kryninaly, Dąbie i Baranów przetrzepione“. Я не дочуя, що на се відповів варшавянин, але завважав його дуже здивований, шпатоючий вираз лиця. Видно, що не зрозумів один другого.

Оповістки.

— Робітничий Календарик на 1919 рік можна набувати в бюрах дневників, в трафіках та в адміністрації „Впереді“ по ціні 1 К 30 с. за примірник. 8—10

— „Народна Торговля“ у Львові сповіщає своїх вкладчиків, що з приводу загального обниження процентової стопи і стагнації в торговельнім обіроті, буде опроцентовувати вкладки, почавши від 1. лютого 1919, по 3 1/2%, аж до відкликання. 3—3

— Місто цвітів на домовині бл. п. Марії з Федусевичів Мудранової зложили на раненні У-країнців: Павліна Федусевич 20 К, Юліан Федусевич 20 К, Мирон Федусевич 20 К.

— На ялинку для ранених укр. жовнірів зложили через Союз Укр. Почтовців (в коронках): Карпович 20, Максимович Олена 20, Курманович Петро 20, Гучковський Володимир 10, Костяшин Антін 10, Залуцький Євген 10, Пальків Станіслав 10, Гордінський Денас 10, Мовчан Анастасія 10, Домочевський Аріп 11, Ортинський Степан 14, Майдуч Микола 9, Яничук Гнат 5, Стояловський Володимир 5, Явлин Іван 5, Павлуш Іван 5, Соловський Михайло 5, Головацький Володимир 5, Чорний Іван 4, Кузьма Микола 2, Мойсейович Осип 2, Цвітковський Осип 2, Сенів Теодор 2, Воробець Теодор 2, Левицький Іларій 2, Претер Лев 2, Строчко Міко 2, Тарновський Осип 2, Орловський Павло 2, Славко Олена 1, Пурий Аліксей 1, Малець Йосиф 1, Кемченева Катерина 1, консул почтовців 1. — Збірка Олі Варичко і Гаї Поланської: о. Евд. Ващинський 10, Олена Нованівський 20, д-р С. Д. 30, Олена Савчанова 10, Анна Зубин 10, Іванна Рудницька 10, Ольхова 4, Гладілович 10, Гладунова Елеонора 2, о. Юліан Дворович 10, Левинський Лев 20, Марія Редаковська 2, М. Термаковець 10, К. Лудь 2, Евд. Ганкевич 8, о. С. Біленький 10, Юрій Рудницький 10, Евст. Нагірний 50, Іванець 10, Пещіровська 20 і гриби, 8. Врипінська 10, Волод. Диний 4, Ева Н. 1, Левицький 20, Плянська фляшка вина, В. Стефанович 2, Вітковська 10, Потелицька 10, Юзичівська 4, Олесницька будка, Куницька Олена 20, Крипальський 10, Березовський 20, П. Левинський 20, Кат. Гродонівська 10, М. 10, Ітко Александер 6, М. Горінь 1 кг. хурку, 1 кг. муніди хліба, А. Арабський 20, дві фляшки вина, медвіний, пуделько помодок. — Збірка з села Знесіння: Шутківна 4 хліба, 3 л. мамалиги, 1 кг. яблос, 2 кг. ковбаси, 4 л. каші, 8 кг. муні, 1/2 кг. цукру, 8 1/2 л. молока і 105 мор.

Оголошення приймається по 2 корони за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

До працьодавців! Хто потребує робітників і робітниць, нехай зголоситься в адміністрації „Впереді“. 4—10

Бляхарська робітня В о б е р а, Собеського, 84, глядає хлопця до науки. Усіма добрі. 2—3

Пора закладати дахівкарні, цеголоні, млини, діопильні, вапнярні, гіпсові, каміньоломи і т. д. Точні поради подає: І. м. Я. Віндго-ський, вул. Новий Світ ч. 20 у Львові, 1—10.

Львів, ЗАМОК, РОМАН. Я здорова. Що з Тобом діється? Від Дия була відомість. (З „Нового Життя“.)